

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ντ' Ανζελί δέν διαμαρτυρήθηκε περισσότερο και ό γλύπτης με τόν δόκτορα Πρυνιέ πήγαν στο δίπλανό δωμάτιο.

— Έδω θα είνε αξιόλογα, είπε ο γιατρός με τήν πρώτη ματιά πού έρριξε γύρω του.

Και δείχνοντας ένα μέρος κοντά στο παράθυρο, έπρόσθεσε :

— Σ' αυτό έδω τó μέρος πρέπει να τοποθετηθή τó κρεβάτι. Έτσι ό άέρας θα κυκλοφορή καλύτερα γύρω άπ' την άρρωση.

— Άν θέλετε, γιατρέ, να με βοηθήσετε, είπε ό Ροβέρτος, μπορούμε να τοποθετήσουμε έδω τó δικό μου κρεβάτι. Μου φαίνεται ότι είνε πολύ καλύτερο άπ' αυτό, όπου κοιτάται ή άρρωση...

Ο καλόκαρδος δόκτωρ βοήθησε πρόθυμα τόν Ροβέρτο.

— Εύχαριστώ, τού είπε εκείνος, όταν μετέφεραν τó κρεβάτι. Τώρα πηγαίνετε πάλι να δήτε τήν άρρωσή σας...

Έγώ έν τώ μεταξύ θα συγυρίσω όσο μπορώ τó δωμάτιο... Όταν δέ νομίσετε πως είνε ώρα να τήν μεταφέρουμε έδω με φωνάζετε.

Ο γιατρός πήγε και πάλι κοντά στην Τερέζα, ένω ό Ροβέρτος άρχισε τó συγύρισμα. Μετέφερε στο πλαϊνό δωμάτιο όσα πράγματα ήσαν περιττά εκεί μέσα και, μεταξύ άλλων, και τήν προτομή τής Τερέζας.

Αυτό τόν έλύπησε γιατί στο δίπλανό δωμάτιο ό πηλός τής προτομής θα ξεραινότανε γρήγορα και τó έργο του θα καταστρεφόταν ίσως έντελως.

Άλλά ό Ροβέρτος δέν έννοούσε να κάνη μισά πράγματα και ήταν πρόθυμος για κάθε θυσία. Ο Άνδρέας, ό τόσο μελαγχολικός, με τά τόσο γλυκά μεγάλα μάτια, τού είχε έμπνεύσει άπό τήν πρώτη στιγμή βαθειά και άπειρη συμπάθεια. Έπειτα δέν τού είχε πη: «Θά τήν περιποιηθούμε μαζί, σαν να ήσαστε άδελφός μου»;

Άδελφός! Ο Άνδρέας ήταν ό πρώτος άνθρωπος ό οποίος τού ζύτησε τήν έλπίδα ότι ήταν δυνατόν ν' άποκτήση φίλους πού θ' αναπλήρωναν τήν οίκογένειά του, τήν όποία δέν είχε γνωρίσει ποτέ.

Έπειτ' άπό μερικές στιγμές, ό γιατρός Πρυνιέ μπήκε μέσα.

— Έλάτε να με βοηθήσετε! τού είπε. Η κ. Άνδρέα δέν είνε καλά και χρειάζονται άπειρες προφυλάξεις για να τήν μεταφέρουμε άπό τó ένα δωμάτιο στο άλλο.

— Τόσο άσχημα είνε! φώναξε ό Ροβέρτος με πόνο.

— Έχει τυφοειδή πυρετό μ' έγκεφαλικές επιπλοκές. Δέν ξέρω τί θ' άπογίνη, αλλά δέν σάς κρύβω ότι είμαι τρομερά άνησυχός.

Έπειτ' άπό μερικές στιγμές, ή νέα γυναίκα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι τού Ροβέρτου, στη μέση τού μεγάλου δωματίου, στο όποιο ό άέρας κυκλοφορούσε έλεύθερα, φαινόταν ν' αναπνέη πιό άνετα...

Ο γιατρός, βλέποντας τόν Άνδρέα συντριμμένο άπό τήν άγωνία και φοβούμενος μήπως δέν άντελήφθη καλά τισ παραγγελίες του, τισ επανέλαβε λεπτομερώς στον Ροβέρτο κι' έπρόσθεσε κατόπιν :

— Θα ξανάρθω αύριο τó πρωί... Ως τότε να μη πάψετε ν' άγρυπνατε κοντά της.

Μόλις έφυγε ό γιατρός, ό Άντρέας, με τά μάτια πλημμυρισμένα άπό δάκρυα, προχώρησε προς τόν Ροβέρτο.

— Πρό δύο ώρων, τού είπε, ούτε σάς ήξερα... Μά σείς φερθήκατε σε μένα όπως δέν θα φερόταν ίσως ούτε ό πιό άφωσιωμένος μου φίλος... Κι' έγώ δέν ξέρω τί να σάς πω... Η βασανισμένη μου καρδιά δέν θα πη λόγια εύχαριστίας... Άπό τή στιγμή όμως αυτή θα είμαστε άδελφοί... Τό θέλεις και σύ, Ροβέρτε;

Ο Άνδρέας είχε άνοίξει τήν άγκαλιά του. Άντι άλλης άπαντήσεως, ό Ροβέρτος ρίχτηκε σ' αυτή με δάκρυα.

Πρώτος ό γλύπτης άποτραβήχτηκε άπό τόν θερμό εκείνο έναγκαλισμό, κατά τήν διάρκεια τού όποιου, χωρίς λόγο, ή δυό εκείνες γενναίες καρδιές ένώθηκαν έφ' όρου ζωής με άρρηκτους δεσμούς.

— Θα μπορέσης να περάσης κοντά της τήν αύριανή μέρα; ρώτησε ό Ροβέρτος τόν Άντρέα.

— Άλλοίμονο, όχι... Ο άρχιτέκτων, κοντά στον όποιο έρ-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

γάζομαι, έγινε τελευταία πολύ δυστροπος. Άν λείψω αύριο είνε ικανός να μ' άπολύση κι' αυτό θα ήταν τó κορύφωμα τής δυστυχίας.

— Τότε, είπε ό Ροβέρτος, ξαπλώσου σ' αυτή τήν πολυθρόνα και προσπάθησε να κοιμηθής. Όταν χρειαστή να τήν πλύνουμε, θα σε ζυπνήσω να τήν πλύνης μόνος σου. Για όλα τά άλλα, για τήν άλλαγή τού πάγου, για τά φάρμακα, για τήν επιτήρησι έν γένει, αναλαμβάνω έγώ κάθε φροντίδα.

— Μά τότε θα είσαι κατάκοπος αύριο άπ' τήν κουρασι. Τότε πως θα μπορέσης να πās στη δουλειά σου;

— Ω! μη σε μέλλει γι' αυτό... Ο δικός μου προϊστάμενος δέν μ' άπολύει τόσο εύκολα, γιατί με μεγάλη δυσκολία θα μπορέση να μ' αντικαταστήση... Δέν θα πάω λοιπόν αύριο στη δουλειά και θα μείνω κοντά στη σύζυγό σου όλη τήν ήμέρα. Έτσι θα πās και σύ στην έργασία σου χωρίς ν' άνησυχής.

— Ω! είπε ό Άντρέας, τόν όποιο έπνιγε ή συγκίνησης. Έχεις άγγελική ψυχή... Μέσα στη δυστυχία μου αισθάνομαι άπειρη χαρά γιατί ό Θεός σ' έβαλε στο δρόμο μου.

Ο Άνδρέας πλάγιασε κατόπιν στην πολυθρόνα κι' έπειδή είχε να κοιμηθής τρεις-τέσσερις νύχτες, γιατί ή σύζυγός του είχε άνάγκη συνεχούς επίβλέψεως, δέν άργησε να κλείση τά μάτια του.

Ο Ροβέρτος, καθισμένος κοντά στο προσκέφαλο τής άρρωστης, τήν περιποιήθηκε σαν άληθινός άδελφός.

Η Τερέζα είχε άδιάκοπα παραληρήματα κι' επανέλαμβανε διαρκώς τισ λέξεις :

— Ροσβέλ!... φράγκα!... Άνδρέα!...

Άργά τή νύχτα φάνηκε στον Ροβέρτο ότι είχε γίνει ήσυχώτερη.

Είχε πάψει τó παραλήρημα κ' ή άναπνοή της είχε γίνει κανονικώτερη. Έσकुψε τότε για να δη άν άποκοιμήθηκε. Τή στιγμή όμως πού τήν κύτταζε, ή Τερέζα άνοιξε τά μάτια της και τά κάρφωσε άπάνω του.

Κι' έξαφνα μουρμούρισε με θυμό :

— Ω! κακή νουνά, πού άφησες τόν Άνδρέα να παιδεύεται και να βασανίζεται, ένω μπορούσες να τόν βοηθήσης! Πήγαινε άπ' έδω!... Φύγε!... Φύγε!... Δέν θέλω να σε βλέπω!

Η φράσεις αυτές ήσαν ή πρώτες πού πρόφερε ή Τερέζα άπό τή στιγμή πού ό Ροβέρτος βρισκόταν κοντά της.

Ο νέος τισ απέδωσε στο παραλήρημα τού πυρετού της και τής έδωσε μιά δόσι άπό τó φάρμακό της.

Μόνον όταν ξημέρωσε, ζύπνησε ό Άνδρέας. Τινάχτηκε άμέσως επάνω κι' έτρεξε κοντά στην άρρωστη.

Ο Ροβέρτος έφερε άμέσως τó δάχτυλό του στα χείλη του και τού ψιθύρισε :

— Σιωπή! Είνε μιά ώρα τώρα πού κοιμάται... Ο ύπνος αυτός θα τής κάνη μεγαλο καλό... Πρόσεξε μην ζυπνήση...

Πράγματι, ή Τερέζα κοιμόταν. Τό στήθος της φαινόταν σαν ν' άνέπνεε κανονικά. Τό πλιδικό χρώμα πού είχε χθές τó πρόσωπό της είχε πάρει τώρα μιά έλαφρότατη ροδαλή άπόχρωση. Ήταν ολοφάνερο πως ή κατάσταση της είχε βελτιωθής...

Ο Άνδρέας στάθηκε και τήν κύτταξε επί μερικές στιγμές, ένω άφθονα δάκρυα κυλούσαν άπό τά μάτια του.

Τά σκούπισε με μιά άργή χειρονομία και κατόπιν, γυρίζοντας προς τόν Ροβέρτο, τού είπε :

— Σε σένα χρωστώ τή ζωή της!... Στο έξής ή δική μου ζωή είνε κτήμα σου!...

B' :

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Η ΦΡΑΓΚΑ

Τήν ήμέρα εκείνη, καθώς και τισ επόμενες, ό Ροβέρτος τισ πέρασε κοντά στην Τερέζα. Είχε πάρει άπ' τó κατάστημα όπου εργαζόταν άδεια όκτώ ήμερών, τισ όποιες άφιέρωσε στην περιποίησι τής άρρωστης.

Τέλος, έπειτ' άπό πολλές άνησυχίες, ή κατάσταση της

Τερέζας άρχισε νά παρουσιάζη μιá συνεχή βελτίωσι.

Ο Ροβέρτος κι' ό Άνδρέας άγρυπνοῦσαν κάθε νύχτα κοντά της, διαδοχικά. Κι' έν τῷ μεταξύ ή φιλία τους γινόταν ακόμα πιό στενή. Ο Άνδρέας ήταν άνίκανος νά εκφράση στον Ροβέρτο την άπέραντη ευγνωμοσύνη του με λόγια. Καί μόνο μέσα στα μεγάλα και γλυκά του μάτια μπορούσε κανείς νά διαβάση τά αισθήματά του για τὸ φίλο του.

Ένα θράδυ, γυρίζοντας από την εργασία του, βρήκε τὸν Ροβέρτο νά τὸν περιμένη στην είσοδο.

— Άνδρέα! τοῦ φώναξε ό γλύπτης μόλις τὸν είδε. Ἡ Τερέζα σώθηκε, Άνδρέα! Μοῦ τὸ βεβαίωσε πρό δλίγου ό γιατρός... Καθὼς φαίνεται μάλιστα, ανέλαβε έντελῶς τις αισθήσεις της.

Καί εκκλαιγε ό αγαθὸς νέος, καθὼς ἔλεγε τά λόγια αὐτά, γιατί θεωροῦσε πειά τὸν Άνδρέα και την Τερέζα σαν αδελφούς του.

— Σέ σένα χρωστῶ τή σωτηρία της, τοῦ απάντησε ό Άνδρέας, σφίγγοντάς τον επάνω στο στήθος του. Στο έξής, ἔπειτ' απ' αὐτήν, θά μοῦ εἶσαι τὸ πιό αγαπημένο μου πλάσμα στον κόσμο...

Καί μπήκαν στο δωμάτιο τής άρρωστης.

Ἡ θυρωρὸς, ή κυρά-Σαμουήλ, βρισκόταν κοντά της.

Ἡ Τερέζα, πού φαίνονταν σαν νά είχε ξυπνήσει από ένα κακὸ όνειρο, άκουγε τή θιρωρὸ, ή οποία συγκινημένη ζωηρά, τής διηγόταν τις λεπτομέρειες τής άρρώστειας της.

Μόλις είδε τὸ σύζυγό της και τὸ Ροβέρτο, ή νεαρή άρρωστη, πού ήταν χλωμή κι' αδύνατη, αλλά πιό ωμορφη από κάθε άλλη φορά, άπλωσε τὸ χέρι της προς τὸν τελευταίο και τοῦ εἶπε με φωνή γλυκειά:

— Ξέρω την αξιοθαύμαστη, άφοσίωσί σας σέ μᾶς! Πόσο θά σᾶς αγαπάμε, ό σύζυγός μου κι' ἐγώ!...

Ο Ροβέρτος ἔφερε τὸ χέρι της στα χείλη του και ψιθύρισε:

— "Ω! τί γλυκά λόγια πού εἶπατε, γλυκά για μένα πρό πάντων, πού δέν μ' αγαπήσε κανείς άφ' ότου βρίσκομαι στον κόσμο...

— Ναι, κύριε Ροβέρτε, ἔξακολούθησε ή Τερέζα. Τώρα πειά δέν θά εἶσθε μόνος στον κόσμο... Θά ἔχετε έναν αδελφὸ και μιὰ αδελφή πού θά σᾶς αγαποῦν περισσότερο από πραγματικὸ αδελφὸ τους.

Δέν είχε ακόμη τελειώσει τά λόγια της ή Τερέζα, όταν ἔξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μιὰ υπέροχη φωνή, μελωδική και γεμάτη πάθος, άκούστηκε:

— Τερέζα!... Τερέζα μου!... "Ω Θεέ μου!... Σέ βρήκα τέλος πάντων!... Άλλά σέ ποιά κατάστασι!...

Ἦταν ή Φράγκα, ή οποία τρέχοντας σαν τρελλή προς την αδελφή της, την άγκάλιασε και άρχισε νά την γεμίζει φιλήματα.

— Ἐσὺ;... Ἐσὺ, χρυσή μου Τερέζα, τής φώναξε, μέσα στο φτωχικὸ αὐτὸ σπίτι;... "Ω Θεέ μου! Θεέ μου!...

Ἡ Τερέζα, ή οποία ὡς τή στιγμή εκείνη τής ανταπέδιδε τά χάρδια της και τά φιλήματά της, την απομάκρυνε λίγο από κοντά της μόλις άκουσε τά τελευταία της λόγια.

— Ναι, τής εἶπε, βρίσκομαι σ' αὐτὸ τὸ φτωχικὸ σπίτι, αλλά εἶμαι ευτυχής ἐδῶ μέσα γιατί ζῶ ανάμεσα στο σύζυγό μου και έναν αδελφὸ, πού μ' ἔσωσαν από τὸ θάνατο.

— Από τὸ θάνατο; ἔκανε ή Φράγκα τρομαγμένη. Τί λές, Τερέζα μου; Κινδύνευσε νά πεθάνης;... Νά πεθάνης, χωρίς ἐγὼ νά σέ ξαναἰδῶ;... "Ω! εἶσαι κακή, Τερέζα!... Ἐγὼ σέ αναζητῶ από την ήμέρα πού ἔφυγες κι' ἐσὺ οὔτε ζήτησες καν νά με ἰδῆς, αν κεί ἤξερες πού βρίσκομαι... "Ω και σὺ, Άνδρέα, εἶσαι ασυγχώρητος. Νά φτάση σέ τέτοια κατάστασι ή Τερέζα και νά μὴν ἐρθῆς νά με εἰδοποιήσης!...

— Δέν ήθελε ή Τερέζα. Καί. ξέρεις, ή θέλησις τής Τερέ-

ζας εἶνε διαταγή για μένα...

Ἡ Τερέζα διέκοψε τὸ σύζυγό της:

— Πρὶν φύγω, Φράγκα μου, σοῦ τὸ εἶχα πῆ, ότι ή ἔσχά-η ένδεια μαζί με τὸν Άνδρέα μου θά ήταν ευτυχία για μένα. Μὴ νομίζης πὼς ἄλλαξα γνώμη... Θ' αγωνιστῶ μαζί με τὸν Άνδρέα μέχρι θανάτου έν ανάγκη, αλλά δέν θά δεχτῶ ποτὲ οὔτε τὸ ἐλάχιστο από ἄλλον ἐκτός απ' αὐτόν.

* * *

Τά μάτια τοῦ Ροβέρτου στη γωνία όπου εἶχε αποτραβηχτῆ διακριτικά, ἔλαμπαν. Δέν μπορούσε ν' αποσπάση τά βλέμματά του από την Φράγκα, με τά υπέροχα ζαφειρένια μάτια και την άφθαστη γοητεία της.

Τὴν εῦρισκε πιό ωμορφη κι' απ' αὐτήν την Τερέζα. "Ολα επάνω της τὸν τραβοῦσαν, τὸν τάραζαν, τὸν γοήτευαν και ή καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ μέσα στο στήθος του.

Μόλις εἶπε τά τελευταία της λόγια ή Τερέζα, ό Άνδρέας εἶπε:

— Δέν εἶμαι ό μόνος από τὸν οποιο δέχτηκες κάτι, αγαπημένη μου... Ξεχνᾶς τὸν Ροβέρτο, ό οποίος σέ περιποιήθηκε με τόσο άφοσίωσι και στον οποιο χρωστᾶμε τόσα;...

Ἡ Τερέζα ἔρριξε στον νεαρὸ γλύπτη ένα βλέμμα πού τὸν αποζημίωνε για ὅσα εἶχε κάνει.

— "Ω! εἶπε. Ο Ροβέρτος διαφέρει. Εἶνε ό αδελφός μας! Ἀκούγοντας τά λόγια αὐτά, πού θά ἔπρεπε νά την προσ-

βάλουν βαθειά, ή Φράγκα γύρισε τὸ κεφάλι της και αντίκρυσσε τὸ Ροβέρτο.

Τά βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Καί ή νέα κόρη συνταράχθηκε δλόκληρη σαν νά είχε δεχτῆ ήλεκτρική ἐκκένωσι.

— Ο κύριος Ροβέρτος, γλύπτης, ό αδελφός μας, ὅπως σοῦ εἶπε και ή Τερέζα, αγαπητή μου Φράγκα, εἶπε ό Άνδρέας, παρουσιάζοντας τὸ φίλο του στη γυναικαδέλφη του.

Ἡ νέα κόρη ἔξακολουθοῦσε νά κυττάζη τὸ γλύπτη με ἔξαιρετική ἐπιμονή. Θά νόμιζε κανείς ότι τὸν εἶχε ξαναἰδῆ και ἄλλοτε και ότι προσπαθοῦσε από τά βάθη τής μνήμης της ν' ανασύρη ένα όνομα τὸ οποιο νά δῶση στην τόσο γλυκειά και εἰλικρινή εκείνη φυσιογνωμία.

— Ροβέρτος, τί; ρώτησε τέλος.

— Ἀπλῶς Ροβέρτος, απάντησε ό Άνδρέας, στενοχωρημένος από την ἐρώτησι τής Φράγκας.

Και ἔσπευσε αμέσως νά

προσθέση:

— Ἀλλά ό κ. Ροβέρτος ἔχει ψυχὴ μεγάλου καλλιτέχνου και μιὰ μέρα τὸ όνομά του θά δοξάση την πατρίδα μας.

Ο Ροβέρτος, ό οποίος εἶχε κοκκινίσει, άκούγοντας τά κολακευτικά λόγια τοῦ φίλου του, προχώρησε ἔξαφνα προς τή Φράγκα και τής εἶπε με την ωραία και θερμή φωνή του:

— Δεσποινίς, ό Άνδρέας εἶνε πολὺ ἐπιεικής για μένα. Φοβᾶμαι ὅμως ότι δέν θά πραγματοποιηθῆ ποτὲ ή ωραία προφητεία του. Δέν εἶμαι παρά ένα παιδί ἐκθετο, κ' ήμουν έντελῶς ἔρημος στον κόσμο ὡς ότου ή καλή μου τύχη ἔφερε στο δρόμο μου την αδελφή σας και τὸ σύζυγό της.

Ἡ Φράγκα, συνταραγμένη από τή σοβαρή και συμπαθητική αὐτή φωνή πού άντηχοῦσε μέσα της σαν γνώριμη, άπλωσε προς αὐτόν τὸ χέρι της.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, ὅποιος κι' αν εἶστε, δείξατε αξιοθαύμαστη άφοσίωσι προς την αδελφή μου. Θά θελήσετε τάχα νά ἐπιτρέψετε και σέ μένα νά γίνω φίλη σας;

Ο Ροβέρτος πού ήταν συνήθως τόσο άτολμος, βρήκε τὸ θάρρος νά σκύψη προς τὸ καλλίγραμμο εκείνο χέρι και νά τὸ φιλήση με άπειρο σεβασμό.

Ἡ Φράγκα γύρισε και πάλι κοντά στην Τερέζα.

— Τώρα, τής εἶπε, πού σέ βρήκα, εἶτε με την άδειά σου, εἶτε ὄχι, από αύριο θά ἐγκατασταθῶ ἐδῶ και θά σέ περι-

Ο Άνδρέας ρίχνει στην άγκαλιά τοῦ Ροβέρτου.

ποιούμαι.

— Ναι, αλλά ξέρεις πώς δεν έχω ανάγκη από περιποίηση... Ξέρεις, πώς έχω έδω διαρκώς δύο νοσοκόμους. Ο ένας με περιποιείται την ημέρα και ο άλλος τη νύχτα,

— Τότε λοιπόν θα βοηθώ όσο μπορώ τον κ. Ροβέρτο, είπε η νέα κοκκινίζοντας για την τόλμη της.

Και άμέσως κατόπιν για να κρύψει την ταραχή της έπρόσθεσε:

— Ξέρεις πώς κάνω ό,τι θέλω, άμα λάβω μια απόφαση.

— Ωστε μην επιμένεις και χάνεις άδικα τὰ λόγια σου.

Ο Ροβέρτος από λεπτότητα βρήκε μια πρόφαση και αποσύρθηκε.

Η Φράγκα έμεινε ακόμα μια ώρα ανάμεσα στον Ανδρέα και στην Τερέζα, την οποία γέμιζε κάθε τόσο με δυνατά φιλήματα, ενώ συγχρόνως της διηγόταν όσα είχαν συμβη στο σπίτι τους από την ημέρα της αναχωρήσεώς της.

Δέν ήταν πειά ή παληά Φράγκα, ή τόσο άταραχη, ή τόσο παγετώδης και τόσο κυρία του έαυτού της.

Η Τερέζα είχε πειά μπροστά της έναν καινούργιο άνθρωπο που έπαλλε από πάθος και στοργή, που δέν την άναπούσ- ίσως περισσότερο από άλλο- τε, μά που της έδινε τώρα ό- λοφάνερα δείγματα της αγά- πης της.

— Αύριο θα ξαναγυρίσω, είπε τή στιγμή που έφευγε. Αλλά προηγουμένως θα φροντίσω για σένα, Ανδρέα, αν και το πιθανώτερον είνε πώς θα πετύχω στην απόπειρά μου. Έχω αυτό το δικαίωμα σαν αδελφή και μάλιστα σαν αδελφή που σε τιμά και σε ύποληπτεται, αδιάφορο αν, ύπακούοντας στη φωνή του καθήκοντος, έκανα μερικές επικρίσεις, όταν έμαθα πώς πρόκειται να γίνης αδελφός μου.

Και καθώς είπε τὰ λόγια αυτά, φίλησε τον Ανδρέα στα δυο μάγουλα.

Η Τερέζα, βλέποντας με πόση στοργή φερόταν ή Φράγκα προς τον Ανδρέα, αισθάνθηκε να διαλύωνται μέσα της και τὰ τελευταία ίχνη της μνησικακίας της.

— Ω! ναι, να ξαναγυρίσης! της είπε. Μη φέρης όμως μαζί σου την Σίμπυλ, σε παρακαλώ. Ας έλθη λίγο άργότερα αυτή.

— Μείνε ήσυχη, της αποκρίθηκε ή Φράγκα, φιλώντας την και πάλι. Όλες σου ή επιθυμίες θα έκτελεσθούν κατά γράμμα...

— Ανδρέα, είπεν ή Τερέζα, άπευθυνομένη προς το σύζυγό της, συντρόφευσέ την μέχρις ότου βρη κανένα άμάξι, γιατί είνε άργά και δέν έχει συνηθίσει να γυρίζη στα άπόκειτρα αυτά μέρη.

Μετά μια ώρα ή Φράγκα ξαναγύριζε στο μέγαρο ντε Ροσβέλ.

Αν και ή Ναδίνα δέν τολμούσε ποτέ να κάνη άυστηρές παρατηρήσεις στη Φράγκα, όταν την είδε να ξαναγυρίζη στο μέγαρο τόσο άργά, κυριεύθηκε από δυνατό πείσμα, σαν να είχε μαντέψει την άφορμή της άπουσίας της.

Συναντήθηκαν στον αντιθάλαμο, τή στιγμή που ή Ναδίνα έβγαينه έξω, για να πάη σε κάποια έσπερίδα.

— Από που έρχεσαι; ρώτησε την κόρη της. Από που έρχεσαι τέτοια ή- ρα μάλιστα, μόνη σου έντελως, χωρίς να έχης μαζί σου το άμάξι του μεγάρου μας;

— Νόμιζα ότι μου κάνετε την τιμή να μη φροντίζετε και να μην ένδιαφέρεσθε για τις πράξεις μου, της αποκρίθηκε ή Φράγκα. Σας παρακαλώ πολύ, κυρία, να μη διακόψετε τή συνήθειά σας αυτή.

Η Ναδίνα άνατρίχιασε. Τόσο το ύφος της Φράγκας ήταν άποφασιστικό και προκλητικό συγχρόνως.

— Ω! αυτή ή Φράγκα!... Ποτέ λοιπόν δέν θα κατώρθωνε να την ύποτάξη!

Η κόμησσα είχε ταραχθή... Όσάκις θρισκόταν μπροστά στη δευτερότοκη κόρη της, πάντοτε ένιωθε μια άκατανόη- τη στενοχώρια και φόβο.

— Καλά, της είπε, αλλά φρόντισε να μην έπαναληφθή αυτό.

Η Φράγκα πήρε τότε το ύπεροπτικό εκείνο ύφος που έ- παιρνε άλλοτε ή Τερέζα και είπε:

— Και όμως αυτό τὰ έπαναληφθή όσάκις το κρίνω άναγκάιο, χωρίς ποτέ να σάς άναγνωρίσω το δικαίωμα ν' άνακατεύεσθε σε ό,τι κάνω εγώ...

Η Ναδίνα έφυγε χωρίς να πη ούτε λέξι και ή Φράγκα τράβηξε στο δωμάτιό της. Εκεί βρήκε την μίς Σίμπυλ, ή οποία την περίμενε έξαιρετικά άνήσυχη.

— Ω! Σίμπυλ! της φώναξε. Είμαι τόσο ευτυχισμένη!... Και τόσο λυπημένη συγχρόνως!... Βρήκα την Τερέζα!

— Την Τερέζα;... Την Τερέζα;... έκανε ή μίς Σίμπυλ, έξαλλη από την συγκίνησή της.

— Την Τερέζα, ναι. έξασπείπε ή Φράγκα. Αλλά σε ποιά κατάστασι, Θεέ μου!...

Και μη μπορώντας πειά να κρατηθή, ξεσπασε σε λυγμούς.

Η μίς Σίμπυλ περίμενε να περάση ή πρώτη όρμή της.

— Ω! μίλησέ μου λοιπόν!... της είπε. Πές μου τα όλα... Ξέρεις πόσο την αγαπώ την Τερέζα.

— Άκουσε λοιπόν: Το άπόγευμα, ενώ έκανα τον περιπατό μου, είδα από μακρυά τον Ανδρέα ντ' Ανζελί... Ξέρεις πώς με βασάνιζε ή επιθυμία να ξαναϊδω την Τερέζα. Είχα άκούσει ότι ο Ανδρέας μόλις παντρεύτηκε, άπολύθηκε από τή θέσι που είχε κι' ότι κατόπιν δέν μπόρεσε να διατηρηθή σε καμμιά άλλη από τις θέσεις που βρήκε... Αυτά τὰ είπε μπροστά μου ένα βράδυ ή Ναδίνα... Θα θυμάσαι μάλιστα ότι σου τὰ έπανέλαβα και σου είπα:

«Τους κατατρέχει αυτή, Σίμπυλ... Τους καταδιώκει με το άγριο μίσος της...» Και άνησυχούσα μήπως δυστυχή πολύ ή Τερέζα... Κι' από τότε άρχισα να την άναζητώ παντού... Σή- μερα, λοιπόν, όπως σου είπα, είδα έξαφνα τον Ανδρέα και τον παρακολούθησα ως το σπίτι τους... Κι' εκεί μπαίνοντας ξαφνικά, βρήκα την Τερέζα άρρωστη, σ' έλεεινή κατάστασι. Και ή Φράγκα διηγήθηκε στη μίς Σίμπυλ όλες τις λεπτομέρειες της επισκέψεώς της, χωρίς να παραλείψη να της μιλήση και για το Ροβέρτο.

Όταν τελείωσε ή διήγησις, ή μίς Σίμπυλ ρώτησε τή Φράγκα:

— Αλλά τί σκοπεύεις τώρα να κάνης γι' αυτούς; Δέν μπορούμε να τους αφήσουμε έτσι... Είν' αδύνατον... Ας τους δώσουμε τις οικονομίες μας, ως ότου μπορέσουμε να κάνουμε κάτι καλύτερο γι' αυτούς...

— Δέν ξέρεις καλά την Τερέζα για να μιλάς έτσι... Δέν θα δεχτή τίποτε από μας... Δέν θέλει να δέχεται παρά μόνο από τον Ανδρέα.

Η κυρά-Σαμουήλ ήταν κοντά στην άρρωστη

Τὰ γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις τήν όδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56 (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις τήν διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οί φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

— Τότε τί να κάνουμε;
— Έχω μια ιδέα.
— Λέγε γρήγορα, γιατί με σκοτώνει ή άγωνία.

— Αύριο, πρωί-πρωί, θα πάω να δω τή νουνά μου... Μου ύποσχέθηκε πώς άμα πεισθή ότι ο Ανδρέας είνε πραγματικά άφιλοκερδής, θα τον βοηθήση. Ο Ανδρέας λοιπόν δοκιμάστηκε πειά και πρέπει ή θάρωνη να τον ύποστηρίξη.

Ένη άλλη μέρα, όταν το πρωί ή θάρωνη Γιακουπσεν κατέθηκε στο γραφείο της, βρήκε τήν Φράγκα να τήν περιμένη έκε.

(Ακολουθεί)